

Курова Г.И.	Возможности использования информационно-коммуникационных технологий при создании учебного пособия.....	199
Панькевич О.О.	Конкурс студентських наукових робіт як запорука професійного зростання майбутніх документознавців.....	203
Рибак В.І.	Стилі педагогічного спілкування та їх вплив на дитячу особистість	206
Коликова Т.Г., Печкурова Л.В.	Личностно-ориентированное обучение общению на русском языке иностранцев на краткосрочных курсах	210
Семенюк Л.М., Кудлай І.В.	Професійні та особистісні вимоги викладача української мови як іноземної.....	215
Медвідь Ю.І.	Сутність і структура готовності майбутніх офіцерів запасу до службово-бойової діяльності	219
ЛІНГВІСТИЧНИЙ АСПЕКТ		
ОСВІТНЬО-ПРОФЕСІЙНОЇ КОМУНІКАЦІЇ		
Коляда- Березовська Т.Ф.	Формування дискурсивного мислення студентів технічного профілю освіти.....	224
Романова О.К., Курова Г.И.	Про вивчення дисципліни «Українська мова як іноземна» іноземними здобувачами вищої освіти в Україні	230
Горбань В.В., Нгуен Тхи Куинь Май	Фразеологизмы как средство формирования межкультурной коммуникации	234
Огородник Н. Є.	Нові перспективи у навчанні англійської мови майбутніх моряків.....	238
Лишневская Т.В.	Структурно-содержательная составляющая учебного комплекса по грамматике РКИ для студентов-нефилологов ОНПУ.....	242
Пасічник С.М.	Використання суспільно-політичних інформаційних ресурсів при вивченні англійської мови.....	249

Keywords: short-term courses, non-native language, Russian as a foreign language, summer language courses, personality of the trainee.

УДК 378.147:811.161.2

Л. М. Семенюк, І. В. Кудлай

ПРОФЕСІЙНІ ТА ОСОБИСТІСНІ ВИМОГИ ДО ВИКЛАДАЧА УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ

В статті описані професійні вимоги викладача української мови як іноземної. Визначено психологічні характеристики професійних вимог та соціально-педагогічні функції викладача ХХІ століття.

Ключові слова: професійні компетенції, українська мова як іноземна, кліпова свідомість, фаббінг, покоління Google.

Професійні вимоги до особистості викладача української мови як іноземної в ХХІ столітті є нагальними.

Мета цієї статті – визначити: *Яким же має бути викладач української мови як іноземної в ХХІ столітті? Хто повинен викладати? Що дає його викладання не лише для оволодіння студентами мовними компетенціями, а й для їхнього становлення як особистості? Чому до одного викладача який працює з іноземцями студенти линуть, а іншого не сприймають і йому не допомагає при цьому, навіть, володіння*

Ми живемо в час великих динамічних змін, що охоплюють усі сфери життя: економіку, технології, соціальну й освітню сфери, а також детермінують умови, в яких навчаються студенти-іноземці.

Інноваційний тип прогресу зумовив появу нового суспільства знань, у якому сформувався нове покоління молоді – покоління Google. Цьому поколінню легше оволодіти медіа-грамотністю, ніж грамотністю у традиційному смислі цього слова. Воно характеризується кліповою свідомістю, піксельним мисленням. Синдромом інформаційної втоми, синдромом саванта (мудреця) тощо. У середовищі таких людей є звичним фаббінг, тобто поведінка, коли людина не звертає уваги на інших, а зосереджена на своєму гаджеті [4, 53].

Це аспект соціалізації особистості на початку ХХІ століття. Ця проблема має складний, міждисциплінарний характер і вимагає особливої уваги педагога до своїх вихованців, а отже, висуває нові вимоги до його особистості і діяльності.

Основні вимоги до особистості викладача української мови як іноземної:

- навчання українській мові як іноземній;
- володіння методикою викладання української мови як іноземної;
- організаційно-управлінська діяльність;
- науково-дослідна робота;
- культурно-освітня діяльність.

Усе це передбачає інтеграцію в особистості викладача загальної й професійно-педагогічної культури, розвиток загальнокультурної, управлінської та психолого-педагогічної діяльності. Головною ж вимогою для педагога який викладає іноземцям українську мову – бути майстром своєї справи та наставником.

Психологічна характеристика професійних вимог до викладача української мови як іноземної з урахуванням навчально-виховного процесу:

- *емоційно-вольові якості* – високий самоконтроль, наполегливість, висока вимогливість до себе, впевненість у собі, терплячість, емоційність, емоційна чутливість, емоційна стабільність та ін.;

- *комунікативні якості* – здатність встановлювати контакт з людьми, слухати співрозмовника та враховувати його думку, створювати сприятливий психологічний мікроклімат, прогнозувати результати психологічного впливу на студента-іноземця, володіти вербальними і невербальними засобами спілкування, спостережливість та ін.;

- *організаторські якості* – здатність управляти групою людей, викликати та розвивати їхню активність, здійснювати індивідуальний вплив при груповому спілкуванні; здатність планувати роботу, розподіляти завдання та перевіряти їх виконання; здатність захопити та переконати у чомусь, повести їх за собою тощо;

- *моральні якості* – гуманізм, повага до інших, толерантність, тактовність, делікатність, чуйність, доброта, терпимість, чесність, порядність, обов'язковість, відповідальність, справедливість, почуття гумору тощо [4, 64].

Утім, викладач XXI століття має володіти ще й соціально-педагогічними функціями:

- *інструментально-адаптаційна функція* - уміння виявляти більшу інноваційність, володіти мультимедійними, комп'ютерними засобами, спілкуватися у глобальних мережах; володіти інформацією про тенденції розвитку сучасного ринку товарів і послуг, прогностично передбачати й адекватно реагувати на їх зміни, використовувати різні прогресивні засоби та методи у навчанні, тобто бути пристосованими до нових умов функціонування освіти у глобалізованому світі, що швидко змінюється, в суспільстві знань, що передбачає освіту не на все життя, а упродовж життя;

- *інформаційно-ретрансляційна функція* - уміння конструювати інноваційні форми навчання і виховання, вимірювати їх результативність, вносити необхідні корективи, здійснювати педагогічну інтерпретацію досягнутих результатів;

- *мотиваційно-стимулююча функція* - вміння орієнтувати діяльність викладача на студента як другого учасника навчального процесу для того щоб перетворити його на активного, зацікавленого та відповідального суб'єкта у спільній навчальній взаємодії;

- *комунікативно-навчальна функція* - по-перше, це практична ціль викладання; по-друге, це комунікативний, мовний та мовленнєвий зміст предмета навчання.

- *функція самореалізації, та саморозвитку* – основний зміст якої «в усвідомленні себе, своєї діяльності в реальному навчальному процесі, в регулюванні своїх професійних дій та вчинків, в самооцінці на цій основі здійснюється самореалізація та саморозвиток», виступи з доповідями, повідомленнями, участь в обміні досвідом й т.і. [3, 85-89].

Важливою, на нашу думку, для викладача української мови як іноземної є ще **набуття естетичної компетентності**, яка виражається в здатності приваблювати до себе учнів. Ця компетентність передбачає привабливість і естетичність викладача, його вміння випромінювати позитивну енергію, охоплювати нею усіх студентів, привертаючи їх до своєї особистості й предмету, який він викладає; створювати естетичне поле педагогічної взаємодії. Такий викладач завжди буде для своїх студентів-іноземців еталонним авторитетом, ідеалом для наслідування. Він спонукатиме їх до постійного самовдосконалення й саморозвитку, до бажання вивчати українську мову й культуру, тому що вони сприймають педагога як особистість яка уособлює всі традиції та культуру українського народу.

Міжнародна співпраця через надання освіти зобов'язує вищі України надавати якісні знання. Робота в інтернаціональній аудиторії має свою специфіку та вимагає високих стандартів до педагогічної майстерності викладача, стилю його спілкування зі студентами-іноземцями, постійно потрібно пам'ятати, що його учні є представниками різних культур [6, 275].

А отже вчитель повинен володіти **міжкультурними знаннями**. Під міжкультурними знаннями розуміють знання та розуміння подібного й відмінного між культурами рідної країни та країн з яких прибули студенти, розуміння регіонального й соціального різнобарв'я двох країн [2, 39].

Таким чином, професійна компетенція викладача української мови як іноземної формується не одразу, він повинен навчитися використовувати провідні наукові досягнення та аналізувати досвід. З часом потрібно відпрацювати свій стиль викладання, тестування та оцінюванням знань студентів, розвивати соціокультурні фонові знання та здібності передачі їх учням.

Список використаних джерел

1. Зязюн І.А., Крамущенко Л.В., Кривонос І.Ф. Педагогічна майстерність: Підручник. - К.: СПД Богданова А.М., 2008. – 376 с.
2. Крючкова Л.С., Мощинская Н.В. Практическая методика обучения русскому языку как иностранному: учеб. пособ. - М.: Флинта: Наука, 2011.
3. Молчановский В.В., Шипилевич Л. Преподаватель русского языка как иностранного. Введение в специальность, М., 2002. - С. 88.
4. Отич О.М. Основи педагогічної майстерності викладача професійної школи: підручник.- Кіровоград: Імекс-ЛТД, 2014. - 208 с.
5. Пассов Е.И., Кузовлев В.П. Мастерство и личность учителя. На примере деятельности учителя иностранного языка. М.: Флинта: Наука, 2001.
6. Семенюк Л.М. Поликультурная компетенция преподавателя высшей школы в интернациональной группе // А.Э. Казак, Л.М. Семенюк / Інформаційна освіта та професійно-комунікативні технології XXI століття : матеріали VII міжнародної науково-практичної конференції. – Одеса : Друк, 2014. – С. 275-261.

В статье описаны основные требования к преподавателю украинского языка как иностранного. Установлены психологические характеристики профессиональных требований и социально-педагогические функции преподавателя XXI века.

Ключевые слова: *профессиональные компетенции, украинский язык как иностранный, клиповое сознание, фаббинг, поколение Google.*

The article deals with the main requirements for the teacher of Ukrainian as foreign language. The features of psychological descriptions of professional requirements, and socio-teaching ability in XXI century.

Keywords: *professional requirements, Ukrainian as foreign language, clip consciousness, fabbing, Google generation.*

УДК 355.25:371.132 (477)

Ю.І. Медвідь

СУТНІСТЬ І СТРУКТУРА ГОТОВНОСТІ МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ ЗАПАСУ ДО СЛУЖБОВО-БОЙОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

За результатом аналізу наукових праць визначено сутність готовності майбутнього офіцера запасу до службово-бойової діяльності – особистісне утворення, яке формується шляхом цілеспрямованого педагогічного впливу на формування в громадянина готовності до захисту Вітчизни, до проходження військової служби у військових формуваннях й забезпечує узгодження ним знань про зміст і структуру службово-бойової діяльності та вимог цієї діяльності до стану здоров'я та психологічного стану, сформованих компетентностей службово-бойової діяльності зі сформованими та усвідомленими ним в процесі розвитку можливостями та потребами; а також структуру такої готовності за мотиваційною, функціональною та емоційно-вольовою компонентами.

Ключові слова: *готовність, майбутні офіцери запасу, службово-бойова діяльність, професійна підготовка.*

Серед здобувачів, які навчаються за програмою підготовки офіцерів запасу дві п'ятих не готові займатись у подальшому службово-бойовою діяльністю. У цьому і проявляється практична проблема дослідження. Науково-педагогічна проблема буде проявлятися у